

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2351/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јовчић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда Нишу Гж2 447/19 од 14.11.2019. године, на седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 447/19 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П2 109/18 од 12.07.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да у издржавању мал. ВВ учествује месечним износом од 10.000,00 динара, а у издржавању мал. ГГ месечним износом од 12.000,00 динара, почев од 01.07.2016. године па надаље, све док траје законска обавеза издржавања и то сваког месеца од 01. до 10. у месецу за текући месец, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана падања у доцњу до коначне исплате, на руке законске заступнице малолетне деце АА, док ће доспеле, а неисплаћене износе издржавања исплатити у једном збирном износу на исти начин, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана падања у доцњу до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 84.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 447/19 од 14.11.2019. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да у издржавању мал. ВВ учествује месечним износом од 8.000,00 динара, а у издржавању мал. ГГ месечним износом од 9.000,00 динара почев од 01.07.2016. године па надаље све док траје законска обавеза издржавања и то сваког месеца од 01. до 10. у месецу за текући месец, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана падања у доцњу до коначне исплате, на руке законске заступнице малолетне деце АА, док ће доспеле а неисплаћене износе издржавања исплатити у једном збирном износу на исти начин са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана падања у доцњу до коначне исплате, док је за веће износе од досуђених износа, првостепеном пресудом од 10.000,00 динара за мал. ВВ и 12.000,00 динара за

мал. ГГ тужбени захтев одбијен, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 15.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона због чега ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Књажевцу од 08.05.2018. године разведен је брак странака, а вршење родитељског права над малолетном децом, сином ВВ рођеним ... године и сином ГГ рођеним ... године, поверено је мајци - тужиљи АА. Малолетна деца ВВ и ГГ су лица са специјалним потребама, похађају специјалну школу у ..., због чега имају повећане трошкове за образовање. Њихово здравствено стање је такво да константно захтева лечење и сталне лекарске контроле. Корисници су дечијег додатка у месечном износу од по 5.400,00 динара, а потребе малолетне деце су утврђене у износу од 17.000,00 динара за мал. ВВ и у износу од 20.000,00 динара за мал. ГГ. Тужилца је корисник новчане социјалне помоћи по решењу од 19.10.2016. године у износу од 15.257,00 динара, налази се на евиденцији за незапослене и нема непокретности на своје име. Тужени је такође корисник новчане помоћи у месечном износу од 6.946,00 динара, и пријављен је као незапослено лице код НСЗ Филијале ..., испостава Није евидентиран као порески обвезник на имовини физичких лица на територији општине ... и нема евидентираних опорезованих прихода. Радно је способан и може радом код трећих лица да остварује приходе, како за себе тако и за децу. Накнада за лице смештено у хранитељску породицу износи 25.990,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да доприноси издржавању мал. ВВ месечним износом од 10.000,00 динара, а издржавању мал. ГГ износом од 12.000,00 динара почев од 01.07.2016. године сходно члану 160. ст. 1, 2. и 3. Породичног закона.

Другостепени суд је нашао да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право у погледу одлуке о висини издржавања, закључујући да тужилац има могућности да на име свог доприноса за издржавање мал. ВВ издваја износ од 8.000,00 динара, а за издржавање мал. ГГ издваја износ од 9.000,00 динара почев од 01.07.2016. године па убудуће док је одбио тужбени захтев за веће износе од досуђених износа првостепеном пресудом.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је, супротно ревизијским наводима, правилном применом материјалног права донео одлуку о висини обавезе

туженог да доприноси издржавању малолетне деце у износима досуђеним овом одлуком.

Наиме, према одредби члана 67. Породичног закона, право је али и дужност родитеља да се старају о деци, док према члану 75. и 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања (члан 160. став 2.) док могућност родитеља, као дужника издржавања, зависи од њиховим прихода, могућности за запослење и стицање зараде, њихових личних потреба, али и обавезе издржавања других лица и других околности од значаја за издржавање (члан 160. став 3. Породичног закона).

Врховни касациони суд налази да су судови, у контексту наведених законских одредби, правилно оценили утврђене чињенице – околности које су од утицаја на одлуку о висини доприноса туженог у издржавању заједничке малолетне деце странака. Наводи ревизије туженог којима се указује да је одређени новчани износ превисоко одмерен, односно да не одговара укупним потребама, као ни осталим околностима које се пре свега тичу могућности туженог, као дужника издржавања, су неосновани. Наиме, из напред наведених законских одредби, између осталог произилази да се потребе детета утврђују, између осталог у складу са могућностима родитеља, јер деца прате стандард својих родитеља. Тужени је радно способан и може да се бави радом код трећих лица, да обавља сезонске и повремене послове, односно да на тај начин учини и додатни напор, како би остварио приходе којима ће делимично да подмири трошкове издржавања деце, те имајући у виду и остале утврђене чињенице, као и да његова супруга такође доприноси издржавању заједничке деце, Врховни касациони суд налази да је тужени у могућности да доприноси издржавању малолетних ВВ и ГГ, који имају посебне потребе, са досуђеним износима, који неће угрозити његову егзистенцију. Из свега напред наведеног неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић